

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. Пловдив, 27.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Д.М.

като разглежда докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600316 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

Образувано е по протест на прокурор от ОП-Х. срещу присъда № 24/20.06.2023 г., постановена по НОХД №406/ 2023 г. на ОС-Х., с която подсъдимият Г. П. М. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал.1 НК, за което и при условията на чл. 58а, ал.4, вр.чл.55, ал.1 т.2 б.“б“ и чл.42а, ал.1 и ал.2, т.1 и т. 2 от НК му е наложено наказание „пробация“, включващо за срок от 8 осем месеца пробационни мерки „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с периодичност два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител, както и „глоба“ в размер на 600 лв.

Подсъдимият М. е признат още за виновен в извършването и на престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което при условията на чл.58а, ал.4 вр.чл.55, ал.1,т.1 НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца и „глоба“ в размер на 150 лв. На осн. чл. 343г от НК той е лишен от

право да управлява МПС за срок от 6 месеца. На осн.чл.23, ал.1 НК е определено едно общо най- тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, чието изпълнение на осн. чл. 66, ал.1 НК е било отложено за срок от 3 години. При условията на чл. 23 ал.2 и ал. 3 от НК са били присъединени наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца и наказанието „глоба“ в размер на 600лв. На осн.чл. 59, ал.4 НК е приспаднало времето, през което подс. М. е бил лишен от право да управлява МПС, считано от 21.05.2023год. Съдът се е разпоредил с приложените по делото веществени доказателства.

В протеста е формулирана критика към дейността на първата инстанция по индивидуализиране на наказанията. Излагат се възражения, че разновидната санкция за всяко от престъпленията, състояща се от пробация и глоба за престъплението по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал.1 НК, както и лишаване от свобода, от права и глоба за престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК е несправедливо занижена, което е рефлектирало пряко и върху определеното по реда на чл. 23 от НК общо най- тежко наказание. Прокурорът аргументира позицията си за несправедливо занижаване на наказанията с установените по делото индивидуализиращи обстоятелства, които счита за неправилно отчетени от първостепенния съд. Искане за изменение на присъдата и увеличаване на размера на наказанията за всяко едно от двете престъпления, както и на определеното при условията на чл. 23 от НК общо най- тежко такова.

При пренията представителят на АП-Пловдив обяви, че поддържа протеста по изложените в него съображения, като изложи допълнителни аргументи в подкрепа на искането за увеличаване размера на наказанията.

Защитникът на подсъдимия- адв. Г. счита, че проверяваната присъда е изцяло законосъобразна, вкл. и в санкционната част и пледира да бъде потвърдена. Протестът намира за неоснователен. Подсъдимият Г. М. се присъедини към изложената от защитника му позиция. В последната си дума отправи към съда молба за потвърждаване на присъдата.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, след като провери изцяло законосъобразността и правилността на обжалвания акт, служебно и във връзка с направените оплаквания и обсъди доводите и

съображенията на страните, намери, че:

Протестът е **допустим**. Депозиран е от страна в процеса, активно легитимирана да атакува постановения съдебен акт. Подаден е в предвидения за това срок.

Разгледан по същество, протестът е **основателен**.

Производството пред първостепенния съд е протекло по реда на Глава XXVII от НПК, при диференцираната процедура, основана на чл. 371, ал. 1 т. 2 от НПК-направено от подсъдимия признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и изразено съгласие да не се събират доказателства за тези факти.

Извършвайки проверка на процесуалната дейност на първостепенния съд, настоящият състав на съда констатира, че тя е осъществена при съблюдаване нормативната уредба на диференцираното в глава 27 от НПК производство. При налични предпоставки за прилагане на особената процедура-действително направено волеизявление по чл. 371, т. 2 от НПК от подс. М. в разпоредително заседание, доказателствена подкрепа на самопризнанието, събирането на доказателствата на хода на ДП при съблюдаването на предвидения в НПК регламент за тази дейност, изводът на Хасковският окръжен съд за допустимо протичане на съдебното следствие по реда, пожелан от подсъдимия, е правилен. Той е изразен аргументирано по реда на чл. 372 ал. 4 от НПК, като преди това е спазено и изискването на чл. 372 ал. 1 от НПК.

Не се оспорва пред въззивния съд фактическата установеност на извършеното. Контролираният съд правилно е възприел като доказана по делото фактологията, изложена от прокурора в обстоятелствената част на обвинителния акт. Тя е следната:

Подсъдимият Г. П. М. живее в гр. Х., не е осъждан. Той е правоспособен водач на МПС и притежава свидетелство за управление на МПС № *****, издадено през 2018г. от МВР-Х.. Към 21.05.2023г. управлявал лек автомобил, марка "С.", модел "В." с рег. № ****

Свидетелят Р.Б.Т. бил преназначен на длъжност младши инспектор - старши полицаи в група "Охрана на обществения ред" на сектор "Охранителна полиция" към РУ при ОД на МВР- Х. със Заповед № 272з701/22.04.2015г. на Директор ОД на МВР Х. /л.28 от ДП/. Посочената

длъжност свидетелят заемал и към 21.05.2023г. Свидетелят И.Р.М. бил преназначен на длъжността младши инспекторстарши полицай в група "Охрана на обществения ред" на сектор "Охранителна полиция" към РУ при ОД на МВР - Х., със Заповед със № 272з701/22.04.2015г. на Директор ОДМВР Х./л.27 от ДП/. Посочената длъжност заемал и към датата 21.05.2023г. .

Сред правомощията на свидетелите Т. и М. били дейности по опазване на обществения ред, предотвратяване, пресичане и разкриване на престъпления и нарушения на обслужваната територия, както и изпълнение на други задачи възложени им от служебното ръководство съобразно предоставените им от ЗМВР правомощия.

На 21.05.2023г. подс. Г. М., който бил музикант, свирил на частно тържество в кв. "Б.", гр. Х., където употребил алкохол. Тържеството приключило около 19.00 часа. Подс. М. натоварил инструментите си в ползвания от него лек автомобил, марка С., модел „В.“ с рег. № ****, привел същия в движение и потеглил към централната част на града по ул. „Х.“.

Свидетелите Т. и М. били на работа за времето от 19.00ч. на 21.05.2023 г. до 07.00ч. на 22.05.2023г. Изпълнявали служебните си задължения като автопатрул -АП-245 в трети патрулен участък на гр.Х.. Горното извършвали съобразно и в изпълнение на месечен график с рег. № 1970р- 17290/2023г., утвърден от началника на РУ гр.Х. за определяне на полицейските органи, деня и времето за непосредствено изпълнение на патрулно - постовата дейност /ППД/ на „ООР“-СОП при РУ гр.Х. за месец май 2023г. (л.35-38 от ДП). Двамата били облечени с униформи, удостоверяващи длъжностното им качеството. С полицейски знаци и надписи бил обозначен и служебният им автомобил, марка „Г.“ с рег. № *****.

Около 19.55 часа на 21.05.2023г. свидетелите Т. и М. извършвали обход с горепосочения служебен автомобил в кв. „Б.“, гр. Х., като се движели в посока от квартала към центъра на града по улица „Х.“. Забелязали движещия се пред тях лек автомобил, марка „С.“, с ДК № **** управляван от подсъдимия М. и решили да го спрат за проверка. Подали светлинен и звуков сигнал от служебния автомобил. Подсъдимият спрял управлания от него автомобил в дясно на пътното платно, в бус-лентата, пред кафене „Й.“ на ул. „Х.“. Полицейските служители Т. и М. спрели патрулния автомобил на около 3 метра зад автомобила на М.. Слезнали и отишли до шофьорската врата на

автомобила на подсъдимия, който бил сам и седял на мястото на водача в управляваното от него МПС. В изпълнение на осъществявания от тях контрол по охрана на обществения ред, те се легитимирали като служители на РУ-Х. и го поканили да им представи документите си и тези на автомобила за проверка, което било изпълнено от подс. М.. Двата полицейски служители усетили, че лъха на алкохол и го попитали употребил ли е такъв. Подсъдимият отговорил, че е пил водка. След като проверили документите и установили, че спреният водач е Г. П. М. от гр. Х., поради констатираната миризма на алкохол, полицейските служители му казали, че ще трябва да остане на място да изчака да повикат служители на Районното управление, които да го тестват с техническо средство Дрегер за наличие на алкохол. Свидетелите Т. и М. се върнали в служебния автомобил, за да докладват по радиостанцията на дежурния в ОДЧ при РУ гр.Х. и да поискат да бъдат изпратени на място служители на РУ- Х., които да изпробват водача М. с техническо средство, а междувременно те да извършат проверка в автоматизираната система на пътна полиция за други нарушения от страна на водача. Свидетелят Т. седнал на шофьорското място-предна лява седалка, а свидетелят М. седнал на предна дясна седалка. Прозорците и от двете предни врати на автомобила били отворени. Подс. М. се притеснил, защото знаел че управлява лек автомобил след употреба на алкохол. Разбрал, че свидетелите Т. и М. ще повикат други служители на полицията, които ще го изпробват с Дрегер за наличие на алкохол в кръвта, наличие ще бъде установено и това щ е доведе до съответната санкция. За да избегне установяване на противоправното си поведение, подсъдимият решил да даде дар- парична сума на полицейските служители Т. и М. с цел да ги мотивира да не извършат действия по служба- да не осигурят присъствието му за извършване на проверка за употреба на алкохол и вземане на отношение от служители на Районното управление в гр. Х., осъществяващи контрол на движението по пътищата, за извършените от него като водач на МПС административни нарушения или престъпление. В изпълнение на взетото решение, подсъдимият М. излязъл от автомобила си и отишъл до патрулния автомобил. Приблизил се от лявата страна, спрял се до предна лява врата, през отворения прозорец подал ръката си и пуснал две банкноти — едната с номинал 20 лева, другата с номинал 50 лева, или общо 70 лева вътре в автомобила, в областта на краката на свидетеля Т., заявявайки „да се

почерпите, не ме тествайте за алкохол“. Банкнотата с номинал 20 лева паднала на седалката между краката на свидетеля Т., а банкнотата с номинал 50 лева паднала между предна лява седалка и предна лява врата на полицейския автомобил. Действието по пускането през прозореца на двете банкноти и думите на подсъдимия били насочени и възприети и от двамата служители на РУ-Х.. От поведението и казаното от М. те разбрали, че им дава подкуп, за да не извършат действия, следващи се от службата им- да не осигурят присъствието му за извършване на проверка от служителите Районното управление. Двамата свидетели категорично отказали да приемат даденият им подкуп, свързали се с ОДЧ и наред с исканото съдействие за тестването с Дрегер на М. докладвали, че им е дал подкуп. След това запазили местопроизшествието до пристигането на служители, които да тестват водача за алкохол и изпращането на дежурна оперативна група за оглед. На мястото пристигнали свидетелите В.Д.- командир на отделение в група Охрана на обществения ред, сектор Охранителна Полиция при РУ-Х. и М.Д.- младши инспектор в група ООР в РУ- Х., които по същото време изпълнявали служебните си задължения. Свидетелят Д. изпробвал М. с техническо средство алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ****. Уредът отчел 2,31 на хиляда концентрация на алкохол в кръвта на подсъдимия. На същия бил издаден талон за медицинско изследване с №****, като в ЦСМП той отказал кръвна проба.

С оглед така констатираното нарушение, св.И.М.. съставил на подсъдимия М. акт за установено административно нарушение серия ГА с № **** за извършено от него нарушение на чл. 5, ал.3, т. 1 от ЗДвП - управление на МПС след употреба на алкохол. Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка от 21.05.2023г. на подс.М. били иззети СУМПС ***** и контролен талон ****. С мотивирана Резолюция № 23-1253-М000100 от 25.05.2023г. на Началник Сектор в ОДМВР-Х., административното производство по АУАН серия ГА с № ****/21.05.2023 г. било прекратено.

На инкриминираната дата на мястото пристигнал и дежурен екип, който извършил оглед на местопроизшествие, за което бил съставен надлежен протокол и фотоалбум. С протокола за оглед били иззети 2 броя банкноти на обща стойност 70 лева- 1 брой банкнота с номинал от 50 /петдесет/ лева със Серия № ГЛ 17300324 и емисия 2019 и 1 брой банкнота с номинал от 20

/двадесет/ лева със серия № ГЗ 59609192 и емисия 2020, намерени в автомобила - първата на пода между предна лява врата и предна лява седалка, а втората - на предна лява седалка в автомобила. С това действие по разследването на 21.05.2023г. започнало и настоящото наказателно производство.

Наличието на алкохол в кръвта на подсъдимия е установено по надлежния ред, регламентиран в Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Според протокол (л.54 от ДП) техническото средство за измерване - алкотест "Дрегер 7510" с фабричен номер **** е преминало лабораторна проверка на 14.03.2023г., със срок на валидност от 6 месеца.

Първостепенният съд е изложил подробни, убедителни и поради това споделяеми мотиви защо приема, че направеното от подсъдимия признание на фактите, залегнали в обвинителния акт се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства. Задълбочено и отчетливо е анализирал отделните доказателствени източници, обсъдил е кои от подлежащите на доказване по делото факти те установяват. Доказателствената основа, послужила за възприемане на изведените в обжалвания акт фактически изводи, е правилно оценена от контролираната инстанция, като не се констатира процесуален порок в дейността на съда по формиране на вътрешното му убеждение по фактите, релевантни за обвинението, нито отклонение от принципните положения, установени в чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК. Срещу тази дейност на съда не са и наведени никакви възражения.

Хасковският окръжен съд, в съответствие с възприетите от него фактически положения, е обективирал изводите си по правото, като е обсъдил и обосновал наличието на всички обективни и субективни елементи от състава на двете престъпления, за които подс. Г. М. е признат за виновен- по чл. 304а вр. чл. 304, ал.1 НК и по чл. 343б, ал.1 НК. Изложените в мотивите на проверявания съдебен акт съображения в тази насока са подробни, убедителни, правилни и споделяеми, поради което не следва да се приповтарят. Не се и навеждат оплаквания в тази насока.

Заявените в протеста оплаквания относно несправедливост на наказанията, поради явното им занижаване, са основателни.

Първото престъпление, за което подс. М. е признат за виновен и е ангажирана наказателната му отговорност- по чл. чл. 304а вр. чл. 304,ал.1 НК, се е изразило в това, че на 21.05.2023г. в гр. Х., обл. Х. е дал дар - парична сума в размер на 70 лева на длъжностни лица, имащи качеството на полицейски орган, а именно: на Р.Б.Т.-младши инспектор-старши полицаи в група "Охрана на обществения ред" на сектор "Охранителна полиция" към РУ - Х. при ОД на МВР - Х. и на И.Р.М.-младши инспектор - старши полицаи в група "Охрана на обществения ред" на сектор "Охранителна полиция" към РУ - Х. при ОД на МВР - Х. , за да не извършат действия по служба, а именно: да не осигурят присъствието му за извършване на проверка и вземане на отношение от служители на РУ - Х., осъществяващи контрол на движението по пътищата за извършени от него като водач на моторно превозно средство административни нарушения и престъпление. За това престъпление на подс. М. при условията на чл. 58а, ал. 4 във вр. с чл. 55, ал. 1, т.2, б. „б“ и чл. 42а, ал. 1 и ал. 2, т.1 и т. 2 от НК му е наложена комплексна санкция: пробация за срок от осем месеца, включваща двете задължителни пробационни мерки и глоба в размер на 600 лв.

Внимателният прочит на мотивите на проверяваната присъда в санкционната част сочи, че първостепенният съд е отчел идентични смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства и за двете престъпления (стр. 6, абз. последен от мотивите): чисто съдебно минало, трудова заетост, пълно и изначално съдействие за разкриване на обективната истина, изразено съжаление, липсата на лоши характеристични данни и като цяло добрата му дисциплина като водач на МПС през последните години.

Част от тези обстоятелства според настоящия съд несъмнено са налице: подсъдимият е с необременено съдебно минало, налице са данни за трудова ангажираност, изразява съжаление за извършеното.

Останалите възприети от първостепенния съд смекчаващи отговорността на деца обстоятелства не са налице.

За престъплението по чл. чл. 304а вр. чл. 304,ал.1 НК не е налице *„пълно и изначално съдействие за разкриване на обективната истина“*, какъвто извод е направен в мотивите на проверяваната присъда.

Първоначалните доказателства за това престъпление са събрани с протокола за оглед на местопроизшествие от 21.05.2023г. (л. 5-7 от ДП). Доказателства за престъплението се съдържат още в показанията на разпитаните на същата дата свидетели- полицейски служители И.М., Р. Т. (л. 14 и л. 15 от ДП) , както и в показанията на разпитаните на 29 и 31.05.2023 г. свидетели Д. (л. 16 от ДП) и Д. (л. 17 от ДП). При проведения след това- на 02.06.2023 г., разпит като обвиняем, М. не е депозирал обяснения, които да имат съдействащ процеса на доказване характер относно извършеното даване на пари на полицейските служители- „*бях тил повече и не си спомням как съм дал тези пари и колко съм дал*“. При коментираната изобилна доказателствена обезпеченост на обвинението в тази му част следва извод, че самопризнанието на подсъдимия по фактите за това обвинение е депозирано едва в съдебната фаза на процеса, в момент, в който той е бил вече „притиснат“ от събраните без негово съдействие в хода на ДП доказателства. Това самопризнание е обусловило разглеждането на делото по диференцираната процедура, гарантираща благоприятно за подсъдимия санкциониране- намаляване на предвиденото за престъплението наказание лишаване от свобода с 1/3-та. Съобразно задължителното тълкуване, дадено в т. 7 от ТР № 1 от 6.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 1/2008 г., ОСНК , самопризнанието, направено за пръв път в съдебната фаза не може да се третира като допълнително смекчаващо отговорността при определяне на наказанието съгласно правилата на чл. 373, ал. 2 от НПК. Очертаната по- горе хронология на събиране на доказателствата сочи, че самопризнанието на подсъдимия е изразено за пръв път в разпоредителното заседание и категорично не съставлява елемент на цялостно, обективно проявено при досъдебното разследване процесуално поведение, което да е спомогнало за своевременното разкриване на престъплението и неговия извършител.

Липсата на лоши характеристични данни не би могло да е благоприятстващо подсъдимия обстоятелство, доколкото доброто поведение в обществото е дължимо от всеки негов член. На стр. 7 от мотивите, при отмерване на конкретния размер на наказанието за това престъпление, ХОС е приел нещо повече- наличие на „*добри характеристични данни*“. Такива, извън упоменатите по- горе необременено съдебно минало и трудова ангажираност, не се установяват. Напротив, като недобра характеристика на дееца следва да се има предвид наличието на данни, че той е нарушавал

закона и преди в качеството си на водач на МПС, каквото (несъоставомерно) качество е имал и при извършване на престъплението по чл. 304а от НК. Това се установява от справката му за нарушител като водач на МПС. Макар за обсъжданото престъпление тази отрицателна характеристика да няма потенциала, който съдържа за второто процесно деяние, то тя очертава личността на подсъдимия в негативен аспект- той е нарушавал ЗДвП и преди, нарушенията му са били административно санкционирани, без санкцията да го превъзпита като водач на МПС. Приетото от проверявания съд, че той е имал „като цяло добра дисциплина като водач на МПС“ е в противоречие с доказателствата в тази насока и очевидно неправилно.

Твърдението на защитника, отправено в пледоариите пред настоящия съд, че ниският размер на подкупа в настоящия случай, съчетан с качеството на подсъдимия М. на “обикновен гражданин” сочи на занижена укоримост на извършеното, е несподеляемо. Това виждане не отчита, че активният и пасивен подкуп са юридически самостоятелни престъпни състави, уредени от законодателя като две отделни престъпления- по чл.304 и чл. 301 от НК, с различни субекти и изпълнителни деяния. За обсъжданото престъпление по чл. 304а във вр. с чл.304 от НК не се изисква специална правосубектност. В конкретния случай стойността на подкупа не е водеща и няма съществено значение при определяне на наказанието, защото поначало подкупът е престъпление със завишена степен на обществена опасност, намерила отражение в санкционната част на разпоредбата на чл. 304а вр. с чл.304 от НК. От важно значение е по принцип, че се засягат значими обществени отношения, свързани с правилното функциониране на държавния и обществения апарат, с точно, еднакво и безкористно осъществяване на правата и задълженията, произтичащи от компетентността и функциите на длъжностите лица.

Първостепенният съд не е бил прецизен и при отчитането на отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства. Следва да се констатира за неправилно приетото като такова на „високата обществена опасност на престъплението“. Обществената опасност на всяко престъпление е взета предвид от законодателя при определяне на съответната санкция. При осъществяването на цялостната дейност по индивидуализацията на наказанието се отчита не общата обществената опасност на престъпленията от определен вид, а специфичната обществена опасност на конкретното

деяние и конкретния деец. Според настоящия съд е налице завишена обществена опасност на конкретното деяние- то е реализирано спрямо двама полицейски служители, действащи като полицейски орган.

Неотчетено, но несъмнено налично отегчаващо отговорността му обстоятелство е и реализирането почти едновременно на две умишлени престъпления от общ характер, засягащи различни защитени обществени отношения.

Комплексното обсъждане на индивидуализиращите отговорността на подсъдимия обстоятелства сочи на недопустимост наказанието да бъде определено по реда на чл. 55 от НК, при което и чл.58а, ал.4 от НК е неприложим- подход, приложен от контролирания съд.

На първо място следва да се отбележи, че първостепенният съд неправилно е възприел допустимото приложение на чл. 55 от НК, в който се съдържа изискване не само за наличие на многобройни или на едно, но изключително по своя характер смекчаващо отговорността обстоятелства. Императивно изискване, установено в цитираната норма, е тези обстоятелства да формират извод, че и най- лекото предвидено за престъплението наказание се явява несъразмерно тежко. Анализ на предвиденото най- леко наказание (в случая 3 месеца лишаване от свобода, поради непосочен специален минимум) и дали то е съразмерно на индивидуализиращите отговорността обстоятелства в проверявания съдебен акт не е обективиран.

При отчетените от настоящия съд индивидуализиращи отговорността на дееца обстоятелства възражението за явна несправедливост на определеното при условията на чл. 55 от НК наказание е основателно. Съвкупността от смекчаващите обстоятелства (чисто съдебно минало, трудова ангажираност, изразеното съжаление за извършеното), не удовлетворява изискването за "многобройност" по смисъла на цитираната разпоредба от закона, нито някое от тях се явява изключително. Разпоредбата на чл. 55 от НК е приложима само тогава, когато смекчаващите обстоятелства по своя обхват водят до значително по-ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца, при което и най- ниското предвидено наказание би било прекомерно тежко, какъвто извод в случая не може да се направи.

Наказанието следва да се определи по правилата на чл.54 от НК, при

превес на смекчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства и значително под средния размер на предвиденото наказание. Пропорционално на обществената опасност на деянието и дееца, справедливо, с оглед изискването на чл. 35, ал. 3 от НК и годно да обезпечи целите на чл. 36 от НК е наказание в размера, поискан от прокурора в протеста- една година и шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 1000 лв. С оглед диференцираната процедура, по която е протекло съдебното следствие, при императива на чл. 373, ал. 2 от НПК, на осн. чл. 58а, ал. 1 от НК по- тежкото наказание от комплексната санкция следва да бъде намалено с 1/3-та и на подсъдимия да се наложи наказание от една година лишаване от свобода.

Второто престъпление, за което подс. Г. М. е признат за виновен и наказан- по чл.343б, ал.1 от НК, той е реализирал на 21.05.2023 г. в гр. Х., като е управлявал моторно превозно средство- лек автомобил марка "С.", модел "В." с рег.№ *** с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 2,31 на хиляда, установено по надлежен ред с техническо средство "Алкотест Дрегер 7510" с фабричен № ****.

С оглед вече обсъдените по- горе индивидуализиращи отговорността на дееца обстоятелства първостепенният съд е отредил и наказанието за престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК при условията на чл. 58а, ал. 4 вр. с чл. 55, ал.1, т. 1 от НК, поради което несъгласията на настоящия съд са идентични. Несъмнено, като смекчаващи отговорността на подс. М. обстоятелства следва да се ценят чистото му съдебно минало, трудова ангажираност, изразеното съжаление за случилото се. В принципен аспект отсъствието на лоши характеристични данни няма характеристика на смекчаващо отговорността на дееца обстоятелство. В частност- налице са доказателства, които очертават подсъдимия в негативен план и преди инкриминираните по делото събития и то в качеството му на водач на МПС, каквато специална правосубектност е елемент от състава на обсъжданото престъпление. При липсата на данни кога и как са заплатени административно наложените му глоби като водач на МПС за нарушенията до 2017 г. включително следва да се приеме, че е изтекла реабилитираща го давност. Видно е от справка му за нарушител (л. 41-42 ДП), че през 2022г. е санкциониран двукратно за нарушения като водач на МПС. И двете му предходни нарушения са на правило с базисно значение- по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Пет месеца след второто му санкциониране, отново като водач на

МПС, той е извършил престъплението по чл. 343б ал. 1 от НК. Това рефлектира в значителна степен при преценката на обществената опасност на извършеното и извършителя- завишени са. Констатацията на първостепенния съд, че по делото е установено *„като цяло добрата му (на подсъдимия) дисциплина като водач на МПС“* е в непреодолимо противоречие с обсъдените обстоятелства и поради това- неправилна.

Не може да се приеме като смекчаващо отговорността обстоятелство здравословното състояние на майката на подсъдимия, повеляващо пътуването му извън населеното място, каквото твърдение беше наведено от защитата в пледоариите пред настоящия съд като аргумент за наказанието, определено по силата на чл.343г от НК. Несъмнено, нравствен дълг на всеки е грижата за възрастен и болен родител. Но, по делото отсъстват доказателства той да е единственото лице, полагащо грижи за майка си. Представените медицински документи установяват тя да е в увредено общо състояние от 20 години. Подс. М. не е съобразил поведението си със специалните й нужди към инкриминираната дата, няма основание да се приеме това обстоятелство да има допълнителен превъзпитателен потенциал, който да се съобрази при определяне на справедливия размер на наказанието лишаване от право да управлява МПС.

Неправилно са очертани и негативно характеризиращите подсъдимия обстоятелства. Високата обществена опасност на престъплението, по изложените и за предходното престъпление съображения, не може да се цени като отегчаващо отговорността му. Същевременно не е отчетено от контролирания съд като отегчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство конкретната концентрация на алкохол- 2,31 на хиляда, която е почти два пъти над криминализираната от законодателя стойност. Това и на самостоятелно основание, и наред с обсъденото негово предходно поведение като водач на МПС сочи на завишена опасност и на конкретното деяние, и на извършителя му.

Отегчаващо отговорността обстоятелство, също неотчетено от окръжния съд се явява и реализирането почти едновременно на две самостоятелни престъпления от общ характер, засягащи различни правно защитени обществени отношения.

И за това престъпление контролираният съд не е изложил мотиви, които

да обективират преценката му защо приема за прекомерно и несъразмерно на обществената опасност на деянието и дееца предвиденото най- леко наказание. Според настоящия съд индивидуализиращите отговорността на подсъдимия обстоятелства са извън очертаните в чл. 55, ал. 1 от НК основания за по- благоприятното му санкциониране. Това е така, тъй като смекчаващите отговорността обстоятелства не биха могли да бъдат характеризирани като многобройни, нито пък поне едно от тях да бъде прието за изключително. Не е налице и втората кумулативна предпоставка по чл. 55, ал. 1 от НК– и най-лекото, предвидено в закона наказание да се окаже несъразмерно тежко, предвид обществената опасност на извършеното деяние и дееца. Определеното от първостепенния съд по реда на чл. 55 от НК наказание е явно несправедливо и негодно да постигне целите по чл. 36 от НК. Наведените в тази насока в протеста оплаквания са основателни. Налице е баланс на смекчаващите отговорността на дееца обстоятелства, при което наказанието следва да се определи съобр. чл. 54 от НК. В конкретния случай наказанието следва да се определи в пределите, заявени в протеста. Държавното обвинение е обективирало искане на подсъдимия да бъде наложена комплексна санкция: „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, „глоба“ в размер на 500 лева и лишаване от правоуправление за срок от една година и два месеца. Това са и максимално тежките наказания, които е възможно да бъдат наложени на подсъдимия. В този размер комплексната санкция се явява съответна на обществената опасност на деянието и дееца и годна да обезпечи постигането на целите на чл. 36 от НК. При условията на чл. 373, ал. 2 от НПК, вр. с чл. 58а, ал. 1 от НК наказанието от 1 година и шест месеца лишаване от свобода следва да се намали с 1/3-та и на подсъдимия да се наложи наказание лишаване от свобода в размер на една година.

Несъмнено са налице основанията на чл. 23, ал. 1 от НК- подс. М. е извършил двете процесни престъпления преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях и съдът следва да наложи най-тежкото. Констатираната от настоящия съд необходимост от увеличаване на определените от първостепенния съд две комплексни наказания рефлектира върху присъдата в тази ѝ част. На подсъдимия следва да бъде наложено най-тежкото наказание и това е комплексното наказание за престъплението по чл. 304а, във вр. с чл. 304, ал. 1 от НК- една година лишаване от свобода и глоба

в размер на 1 000 лв. Към него, съобразно чл. 23, ал. 2 от НК, следва да се присъедини изцяло и наложеното на подсъдимия наказание за престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК- лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 година и 2 месеца. /в сочения смисъл са Решение № 79 от 14.II.1986 г., по н.д. № 82/86 г.; ВС, Решение № 79 от 14.II.1986 г., по н.д. № 82/86 г., ВС/.

Приложението на чл. 24 от НК е недопустимо, тъй като такава претенция не е заявена в протеста. Отделно от това, според настоящия състав на съда, не са и налице всички основания за приложението му.

Правилно първостепенният съд е намерил, че са налице предпоставките на чл. 66, ал. 1 от НК досежно наказанието лишаване от свобода, макар да не е изложил убедително аргументите си за това. Налице са формалните изисквания за допустимо отлагане на изпълнението на това наказание- подс. М. до момента не е осъждан, наложеното му наказание лишаване от свобода е под три години. Несъмнено налице е и специалното изискване на обсъжданата норма- за постигане на целите на генералната превенция и най-вече за поправянето на подсъдимия не се налага откъсването му от обичайната среда и изолирането му от обществото. Благоприятна прогноза за поправяне и превъзпитание на дееца се извежда и без ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, като същото бъде отложено с изпитателен срок от три години, какъвто срок е определил и контролираният съд.

При условията на чл. 59, ал. 4 от НК правилно е приспаднато от изтърпяването на наказанието лишаване на подсъдимия от право да управлява МПС времето, през което е бил лишен от него по административен ред. Разпореждането с веществените доказателства е законосъобразно, при съблюдаване на императива на чл. 307а от НК.

С оглед на изложеното и на осн. чл. 334, т. 3 и т. 6 във вр. с чл. 337, ал. 2, т. 1 и чл. 338 от НПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 24/20.06.2023 г., постановена по НОХД №406/2023 г. на ОС-*****, като:

УВЕЛИЧАВА размера на наложените на подсъдимия Г. П. М.

наказания, както следва:

-за престъплението по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал.1 във вр. с чл. 54, във вр. с чл. 58а ал. 1 от НК на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 1000 лв.;

- за престъплението чл. 343б, ал. 1 във вр. с чл. 54, във вр. с чл. 58а, ал. 1 от НК на една година лишаване от свобода, глоба в размер на 500 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от една година и два месеца.

ОПРЕДЕЛЯ на осн. чл. 23, ал. 1 от НК общо най- тежко наказание една година лишаване от свобода и глоба в размер на 1000 лв., към което на осн. чл. 23, ал. 2 от НК присъединява изцяло наказанието лишаване на подсъдимия Г. П. М. от право да управлява МПС за срок от една година и два месеца.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в 15- дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____